

**RAPID BUCUREȘTI A ÎNVINS ÎN MECI
RETUR RAPID VIENA CU 3-1 ȘI S-A CALIFICAT
ÎN SFERTURILE DE FINALĂ ALE «CUPEI
CUPELOR»!**

(«Privirea numai spre poarta adversă și mingea în posesia noastră!», pare a spune Neagu,
atacantul central al echipei învingătoare)

Foto: Ion MIHĂICĂ

SPORT

NOIEMBRIE 1972

nr. 21

TINERETUL SPORTIV

PARTICIPANT ACTIV LA VASTA ACȚIUNE ÎMPOTRIVA RISIPEI ȘI DE ÎNTĂRIRE A SPIRITULUI GOSPODĂRESC

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 21 (332)
NOIEMBRIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NATIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-85.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMÂNIA

43 884

Valorificarea cu maximă eficiență a mijloacelor materiale și umane de care dispune societatea constituie o dominantă a întregii politici a partidului și statului nostru. Necesitatea ei a fost subliniată cu deosebită forță și claritate în documentele Conferinței Naționale a partidului din vara acestui an, ca și în cuvântările rostite — la diferite întâlniri de lucru cu oamenii muncii — de către tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, care a insistat și continuă să insiste asupra imperativului gospodăririi cu grijă a avutiei obștești, a materiilor prime și materialelor, precum și a banului public, pentru ca în activitatea economică să se obțină maximum de eficiență cu cheltuieli minime. «**Gândiți-vă cum vă gospodăriți mai bine mijloacele ce le aveți la îndemână, spunea secretarul general al partidului, spre a obține maximum de eficiență cu minimum de cheltuieli. Atunci veți acționa ca adevărați proprietari și producători ai bunurilor poporului, ca adevărați comuniști, ca oameni conștienți de rolul și răspunderea ce vă revin în societatea de azi.**»

Spiritul maximei eficiențe economice, necesitatea atitudinii gospodărești nu s-au relevat nicicând cu atîtă acuitate, atît de pregnant ca în cursul îndeplinirii obiectivelor actualului cincinal, a cărui deviză este: «**să producem mai bine, mai repede, mai ieftin!**» Îndeplinirea programului elaborat de Conferința Națională a partidului — de accelerare a ritmului dezvoltării noastre economice și sociale —, acțiunea patriotică de realizare a cincinalului în patru ani și jumătate implică, firesc, închiderea oricărui canal prin care averea societății, munca noastră, a tuturor, se pot risipi. Căci orice risipă se poate resimți nu numai asupra celui ce se face vinovat de ea, ci și asupra altora, dijmuieste venitul național — izvorul dezvoltării noastre continue, al vietii noastre mereu mai bune.

Este deci esențial ca, în ofensiva pentru eficiență, obținerea de economii în toate domeniile să devină — așa cum ne-o cere partidul, cum o cer propriile interese ale țării, ale po-

porului — o cauză a tuturor. Înțelegerea tot mai clară a acestor imperativ își găsește expresia în vasta acțiune declanșată la nivelul întregii țări împotriva risipei în orice domeniu, pentru întărirea spiritului gospodăresc și realizarea de economii. Este o acțiune de mare însemnătate pentru progresul economiei naționale, în beneficiul societății în ansamblu și în interesul fiecăruia dintre noi. De aceea, la ea trebuie să subscrie toți cetățenii țării, care să devină combatanți activi și entuziași pentru economii, împotriva risipei, cărora să nu le fie indiferentă nici o manifestare, oricît de mărunță, de știrbire sau irațională a unor valori, fie că este vorba de bunuri materiale, de ban de muncă, de timp — toate atît de prețioase fiecăruia dintre noi și colectivității în general.

În bătălia împotriva risipei, pentru întărirea spiritului gospodăresc înțelegem, desigur, să se angajeze — într-un mod din ce în ce mai activ — și mișcarea noastră sportivă. Este o datorie de onoare a tuturor sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor, profesorilor de educație fizică, activiștilor sportivi — salariați sau obștești — de a acționa cu fermitate și consecvență ca buni gospodari, de a manifesta — în toată complexitatea — un pronunțat spirit economic. Căile și mijloacele de acțiune în această privință sînt, firește, multiple. Din aria lor pot și trebuie să facă parte folosirea mai judicioasă a bazelor sportive, menținerea lor în cele mai bune condițiuni, diminuarea cheltuielilor de întreținere și exploatare, păstrarea cu grijă și prelungirea utilizării materialelor și echipamentului sportiv, creșterea randamentului activității de performanță în raport cu sumele investite pentru asigurarea unei pregătiri de calitate, urmărirea eficientă a unor competiții etc.

Dezvoltîndu-și sentimentul de răspundere pentru averea obștească, contribuind ca ea să sporească în avantajul tuturor, tineretul sportiv este convins că acționează astfel în numele idealurilor societății noastre, al cărui viitor se conturează mai bogat, mai luminos.

În multe localități din țară s-au construit asemenea frumoase și foarte utile baze sportive cum este și acest patinoar artificial din Galați. Ele trebuie, însă, bine întreținute, îngrijite, pentru a oferi condiții cît mai bune de pregătire și de concurs.

Foto: Ion MIHĂICĂ

ALEXANDRA NICOLAU la ora confidențelor

„Șahul cere, înainte de toate,
o mare dragoste și pasiune!”

Vitrina marilor trofee ale sportului românesc s-a îmbogățit, recent, cu o nouă și prețioasă piesă: **MEDALIA DE ARGINT PE CARE ECHIPA NOASTRĂ FEMININĂ DE ȘAH A CUCERIT-O LA OLIMPIADA DE LA SKOPLJE**. Este pentru a treia oară, în decursul celor cinci ediții câte numără competiția, când purtătoarele ecusonului tricolor ocupă locul secund în ierarhia mondială a eșichierului. Emmen — 1957, Oberhausen — 1966 și, acum, Skopje — 1972, iată seria de grație a jucătoarelor noastre, care le consacră în elita acestei dificile discipline.

Succesul repurtat în capitala Republicii Socialiste Macedonia capătă fațete suplimentare de strălucire, fiind obținut într-un turneu care a reunit un număr record de formații participante — 23 — și într-un moment de zenit al șahului feminin, la ora când acest joc, unic, bizar, dificil și aspru, dobîndește în rîndul urmașelor Evei o popularitate și o răspîndire pe care niciodată nu am fi îndrăznit s-o presupunem. Cucerind (în sfîrșit) femeia, miraculoasa invenție a înțeleptului călugăr persan Sisa își poate decreta universalitatea.

Autoarele succesului: maestrele internaționale **ALEXANDRA NICOLAU, ELISABETA POLIHRONIADE și GERTRUDE BAUMSTARCK**, nume de rezonanță în șahul nostru feminin, aflate de mai mulți ani în eșalonul de frunte al jucătoarelor lumii. Din acest «triptic de argint» (care oricînd ar putea fi de aur!) s-a desprins cu precădere **ALEXANDRA NICOLAU**, prezentă de peste două decenii în arena românească a tablei cu patrate albe și negre, deși șahista nu are — la această oră — decît 32 de ani.

Pentru Alexandra Nicolau, Skopje — 1972 a însemnat o deplină confirmare a talentului, pregătirii și puterii de luptă. Ea a fost principala autoare a succesului românesc, realizînd în turneul final 4 puncte din 5 posibile (jumătate din cît a dobîndit echipa noastră), iar în total (7 din 9) aproape 80 la sută, cel mai bun rezultat individual obținut la masa a doua și distins de către organizatori cu un premiu special.

Motiv pentru care am ales-o drept interlocutoare.

Valeriu CHIOSE

ALEXANDRA NICOLAU

la ora confidențelor

O imagine din albumul de familie al Alexandrei Nicolau: în 1950 — pe panoul de onoare al Palatului pionierilor din București.

Așadar, Alexandra (Ketty) Nicolau, 32 de ani, profesoară de limba chineză, maestră internațională de șah, al doilea copil al academicianului Ștefan S. Nicolau, savant de renume mondial, fondatorul școlii românești de inframicrobiologie, dispărut prematur, în plină activitate creatoare, acum cinci ani.

Ketty a crescut în atmosfera de disciplină și austeritate științifică emanată de ilustrul său părinte, s-a format în acest fel pentru viață.

Dialogul nostru are loc chiar în biroul de lucru al savantului, unde totul a rămas neschimbat de când el a închis ochii. Dintr-un colț, bustul în bronz al profesorului, opera sculptorului Ion Jalea, ne privește cu bunăvoință și, parcă, cu aprobare. Încăperea (și casa întreagă) este un muzeu. Ștefan Nicolau, care și-a consacrat viața studiului virusurilor, a fost — deopotrivă — un pasionat colecționar al obiectelor artei chinezești și japoneze. Pretutindeni admirăm tablouri pictate pe mătase și sticlă, statuete de jad, fildeș și abanos, dragoni și Budha care dau o am-

Belgrad 1968. Alexandra Nicolau, alături de prietena și rivala sa, campioana mondială Nona Gaprindașvili, la banchetul organizat cu prilejul închiderii tradiționalului turneu din capitala Iugoslaviei, dedicat sărbătoririi zilei de 8 Martie.

bianță tulburătoare de liniște și contemplație.

— Când ați învățat șahul, întrebăm, pentru a nu ieși din tipicul introducerii.

— La 6 ani, de la fratele meu mai mare, Claude, care s-a simțit atras spre acest joc, dar l-a abandonat în favoarea chimiei. Este astăzi, la 36 de ani, profesor la Universitatea din Craiova. A fost, fără indoială, în câștig.

Remarcăm ironia, dar ne prefacem că nu am băgat-o în seamă și continuăm într-o manieră clasică a publicisticii:

— Și cât timp v-a trebuit pentru a-l înțelege și a-l iubi?

Alexandra Nicolau nu se dezmințe în răspunsul pe care îl dă:

— L-am iubit din prima clipă, dar de înțeles nu știu dacă îl înțeleg întrutotul și acum. Cine ar avea îndrăzneala să pretindă că înțelege pe deplin șahul?

Cu o modestie care caracterizează întreaga personalitate a marii noastre jucătoare, Alexandra Nicolau își deapănă biografia:

— La 11 ani făceam parte din cercul de șah al Palatului pionierilor, alături de Mircea Pavlov și Paul Joița, actualii maștri, și... Marcel Roșca. Dar el avea să se consacre în arena tirului și a muzicii ușoare. Primul antrenor ne-a fost, tuturor, maestrul Traian Ichim (campion al României în 1947, n.a.), căruia nu găsec cuvinte spre a-i exprima recunoștința pentru felul în care a știut să ne îndrume pașii pe cărările spinoase ale șahului.

— Reproduceți-ne, pe scurt, palmaresul dv...

— Primul concurs oficial — în 1954, o semifinală a campionatului Capitalei. În 1956, m-am clasat pe locurile 4—5 în finala campionatului național. Între 1960 și 1965 am cucerit de 5 ori titlul.

— Și de atunci?

— De atunci, altele au fost mai bune decit mine...

— Debutul internațional?

— Turneul zonal de la Sinaia, în 1960, locul 3—5, cind m-am calificat după un meci de baraj cu Konarkowska, în interzonal. La 22 de ani. A fost formidabil pentru mine. Dar, interzonalul m-a readus cu picioarele pe pământ: locul 7—9, la Vrinacka Banja, în 1961. Șapte ani mai târziu obțineam un rezultat identic la Subotița, punindu-mi următoarea întrebare: sau eu am rămas pe loc, sau clasa șahului feminin cunoscuse un mare progres.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

— Antrenorului meu, Sergiu Samarian, m-a asigurat că joc mult mai bine. Și nu aveam nici un motiv ca să nu-l cred.

— Am dori să vă punem o întrebare cu un caracter mai delicat: unde plasați, la această oră, nivelul șahului feminin, în comparație cu acela masculin?

Ketty ride.

— Am s-o iau, bineînțeles, ca etalon pe campioana lumii, Nona Gaprindașvili. Ea are forța unui bun maestru național și a dovedit-o în întrecerile cu bărbații.

— Ne-ați devansat întrebarea următoare: cum priviți aceste întreceri mixte?

— Sint total în dezavantajul bărbaților! O femeie, participantă la un turneu mas-

«Nu este greu de jucat împotriva bărbaților!» — Alexandra Nicolau susține un simultan la Imjden (Olanda), în anul 1969.

culin, nu are nimic de pierdut. Eu am jucat în Olanda la un asemenea concurs, m-am clasat — dacă nu mă înșel — pe locurile 2-3 și am câștigat, printre alții, la tînărul campion al Elveției, Lombard. Și acum, la Skoplje, după ce au trecut mai mulți ani, «prieteni» i-au amintit aceasta... Tot în Olanda, la același turneu, trebuia să întilnesc un șahist al țării gazdă, Bohm. Băiatul, altminteri talentat, dar foarte tînăr și necopt, avea o înfățișare și o comportare de «hippie». S-a prezentat la masă foarte nonșalant, cîntînd, pe o melodie olandeză «en vogue», cu cuvinte inventate: «Alexandra, Alexandra!» Treaba asta m-a supărat și pentru prima dată de cînd mă știu am jucat cu o mare dușmănie. Norocul mi-a zîmbit. Spre satisfacția și hazul spectatorilor i-am bătut crunt, în vreo 20 de mutări.

— Pentru a trage o concluzie la toate acestea: cum vedeți, în societatea modernă, relația dintre femeie și șah?

— Puțin șah nu strică unei femei. Ca s-o disciplineze și să-i atenueze capriciile. Dar, zic eu, atîta tot. În momentul cînd abordezi sfera performanței, ocupația devine teribilă. Timpul petrecut în fața tablei mi-ar fi permis să mai termin două facultăți sau să învăț la perfecțiune... sanscrita veche. Șahul este un joc care cere foarte multe renunțări. Și chiar de ordin sentimental. Ceea ce, pentru o femeie, reprezintă lucrul cel mai greu. Dacă aș avea o fată, cred că nu aș învăța-o să joace șah.

— Și atunci, iertați-ne indiscreția, de ce mai perseverați?

— Pentru un motiv foarte simplu, pe care l-am și mărturisit la începutul «șueții» noastre: **ÎL IUBESC!**...

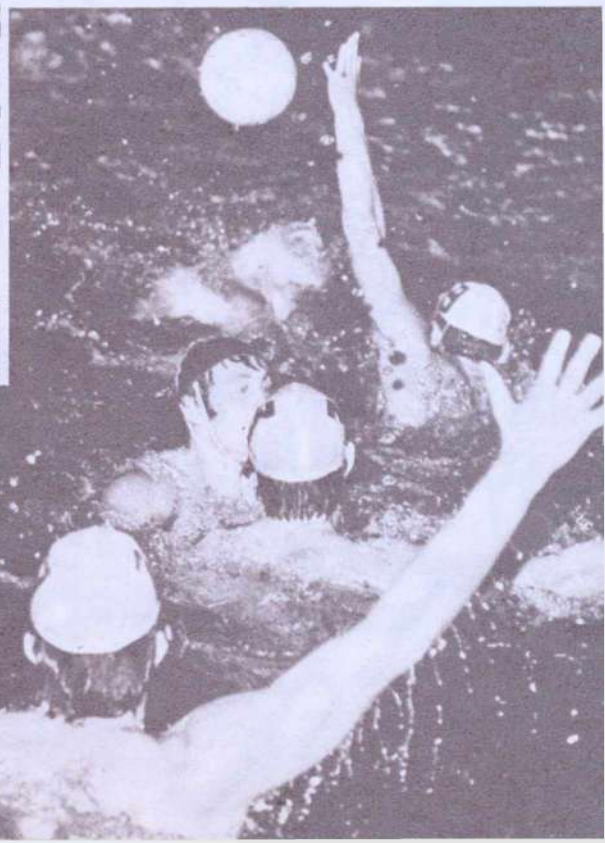
Am socotit că aici dialogul trebuie încheiat.

Ascultîndu-l pe Mozart... Muzica este a doua pasiune a campioanei.

Ajungînd, cu o zestre de puncte egală, să-și dispute titlul de campioană națională la polo într-un meci decisiv direct, echipele bucureștene Dinamo și Rapid au oferit spectatorilor o partidă de zile mari. Au învins rapidiștii cu 4-3, smulgînd astfel dinamoviștilor un titlu pe care aceștia îl dețineau de 15 ani. Iată, deci, că după un deceniu și jumătate supremația dinamoviștilor a fost întreruptă, în polo-ul românesc apărînd o a doua echipă puternică, Rapid, care cucerește pentru prima dată titlul de campioană. În imaginea de jos puteți vedea o fază din meciul Rapid-Dinamo (4-3), iar în stînga, formația campioană.

RAPID

NOUA CAMPIOANĂ LA POLO

ATLETISMUL - sport de bază la Școala generală nr. 190 -București

APLAUZE pentru O IDEE..

Cum treci de granița «Bercenilor» prima clădire nouă ce-ți apare în față este cea a Școlii generale nr. 190.

Cartier nou, școală nouă, oameni noi și multe idei noi, bune.

Curtea gigant a acestei școli este plină de larma bucuriei și a tineretii. Aici se practică atletismul. Sute de tineri elevi învață elementele de bază necesare unei dezvoltări fizice, capabilă să asigure în anii următori prezența lor în sportul de performanță.

Ministerul Educației și Învățământului a ratificat o idee, care a devenit realitate: Școala generală 190, din noul cartier Berceni, are o secție cu

program special de atletism, cuprinzând clasele a IV—VII-a, fiind singura din țară de acest gen.

Ideea a fost îmbrățișată cu entuziasm de directorul școlii, Nicolae Măhorea, și de colectivul de profesori Gheorghe Teșu — șeful catedrei — Doru Bădini și Ileana Grigore — profesori cu specialitatea atletism.

Imaginile noastre au fost surprinse într-o zi obișnuită de activitate. Elevii se pregătesc temeinic pentru a deveni viitorul sportului de performanță.

O idee bună, pe care am dori-o extinsă în toate școlile țării.

Paul ROMOȘAN

9 BĂTĂLI: 7 CAPETE ÎNCORONATE!

Campionatul nu s-a limpezit cine știe ce, nici după etapa a IX-a, deși a reușit să impună o mică certitudine: Steaua, echipa socotită inițial a avea lotul cel mai valoros, a trecut la șefia clasamentului (al 7-lea lider!) și simpla analiză a golaverajului ei demonstrează o superioritate de fond: această formație are un «activ» excelent (+12) care vorbește de la sine despre eficacitatea atacului și soliditatea apărării sale. Dar este prematur de a elabora un pronostic, precum că s-ar fi profilat un lider de perspectivă...

Ultimele rezultate au confirmat redresarea echipei U.T.A. și buna pregătire generală a Jiului, ca și slăbiciunile cronice ale promovatorilor Sportul studențesc și C.S.M. Reșița, incapabile să profite la maximum de avantajele terenului propriu. Lupta rămîne desigur deschisă, mai ales în fruntea clasamentului unde un pluton masiv are veleități cu acoperire deplină. Cine va evada pînă la urmă?

1. Doi adversari în luptă aeriană, desenează parcă un «X» cu trupurile lor. Și într-adevăr, meciul s-a terminat la egalitate. (Sportul studențesc—Universitatea Craiova 1—1).

2. Steaua atacă prin omul ei de gol, Năstase (Steaua—«U» Cluj 3—1). (Foto: P. Romoșan).

3. Imagine simptomatică pentru profilul meciului de la Constanța: Neagu a venit în ajutorul lui Boc și Codrea. Toată echipa apără fragilul avantaj obținut în min. 121 (Farul—Rapid 0—1). (Foto: L. Adorjan.)

4. Dobrin are în jurul lui o gardă onorantă formată din nu mai puțin de trei adversari (F.C. Argeș—S.C. Bacău 0—0). (Foto: V. Onesa).

2

3

La revedere, LERETER!

Pe Lereter îl cunosc de mult. De prin anii '50, când corespondenții de la Oțelul roșu ai «Sportului popular», comunicând, duminică, rezultatele echipei locale Metalul, pronunțau mereu un nume printre marcatorii: Lereter. «E un băiat înalt, subțire ca o așchie, dar care lovește bine mingea», spuneau ei. Au trecut câțiva ani și iată-l pe Lereter la Politehnica Timișoara. Când în «B», când în «A». În 1958 este extremă dreapta printre cei 11 politehnicieni care aduc «Cupa României» la Timișoara (1—0 cu Progresul București, în finală). Din 1956, de la victoria Ripensiei asupra Unirii Tricolor (5—1), nu mai... călcase trofeul prin orașul de pe Begal Mi-l amintesc apoi în acel unic meci jucat de Lereter în echipa națională. Era în septembrie 1965: 1—3 cu Cehoslovacia, la Praga. În preliminariile C.M. din Anglia. Debut în formația tricolorilor la 32 de ani!

Însă Lereter continua să joace, cuminte, la «Poli». Nimic nu prevestea explozia de mai târziu. A venit acel mijloc de august 1967 când s-a anunțat că Lereter trece la U.T.A. Avea 34 de ani impliniți. «Cronica criză de efectiv a echipei din Arad; «Coco» n-are cu cine să-și completeze lotul», se spunea. Dar ochiul antrenorului formației textile a văzut în omul care pentru Timișoara părea sfișit, ceea ce nu văzuseră alții. Și așa a început noua viață de fotbalist a lui «Loli». La U.T.A. La o vîrstă când alții...

Și-mi mai amintesc de o duminică ieșeană, ultima duminică a campionatului 1969—1970. U.T.A. era cu titlul în buzunar. Venise la Iași pentru o formalitate. În tribuna din dealul Copoului, Happel, renumitul Ernst Happel. Sorții «Cupei campionilor europeni» aduseseră în fața formației lui Lereter pe renumita Feyenoord Rotterdam și clubul olandez trimisese la Iași chiar pe antrenorul său pentru a «fotografia» campioana României. Am stat lângă ei în tribună. Și-a notat cu grijă, Happel, tot ce a văzut și a aflat. În dreptul lui Lereter a scris apăsător și mare doar cifra 37, adică anii pe care-i avea atunci sărbătoritul de azi. Împlinea, Lereter, a doua zi după meciul de la Iași. Nu-i venea să creadă, lui Happel, că unul din centrării campioanei are această vîrstă. În avionul care ne aducea la București, m-a întrebat din nou dacă e adevărat că «nr. 37» are 37 de ani. I-am confirmat. A pufnit a mirare, a stupeoare, oarecum a zeflemea. Înaintașii săi, renumiții Van Hane-gem, Kindvall și ceilalți vor trece fluierînd pe lângă el, gîndea, probabil, Happel...

Și a venit ziua meciului de la Rotterdam, cu campioana intercontinentală. Omul stigmatizat cu cifra 37 a fost unul din factorii nr. 1 ai egalului de acolo, unul din realizatorii calificării campioanei României. După meci, Happel rămăsese ținut pe banca rezervelor...

Au venit apoi cifrele 38 și 39. În ciuda anilor, care se adunau, Lereter părea tot mai tânăr, noi succese, noi comportări dintre cele mai frumoase adăugîndu-se. A sosit însă și ziua de 28 octombrie 1972, ziua când, o dată cu fotbalul nostru, miile de arădeni și-au luat la revedere de la «Loli» Lereter — jucătorul care s-a confundat cu a doua epocă de aur a echipei din Arad.

Să alăturăm urărilor primite de inginerul Iosif Lereter, maestrul emerit al sportului, deținătorul ultimului «Trotu fair-play», și urările noastre, ale celor ce i-au urmărit activitatea aproape un sfert de veac. Felicitări, Lereter!

Mircea TUDORAN

(Foto: Marcel CANCIU — Arad)

Lereter și urmașul său Pirvu, cel căruia i-a predat tricoul cu nr. 3.

culisele campionatului

DERBIUL DINAMO - STEAGUL ROȘU. În ultimele minute arbitrul clujean Vasile Topan îl elimină pe Dinu pentru injurii. Este puțin timp elină și un jucător de brașoveni, pe Pescaru, decizie care nu ea și-a găsit temeiul. timp ce Pescaru păsea terenul mîhnit De 14 ani de cînd c fotbal, nu am st eliminat o da- la), pe banca echii dinamoviste Sălanu dă dovadă de fair-play desăvîrșit: «Pe Pescaru l-a iminat în compenție pentru elimiarea lui Dinu!»...Peste cîteva zile misiia de disciplină sa hotărăscă: Di- — 2 etape suspenre. Pescaru — nici a!...

SPORTUL STU-ŢEŞC n-a mai cut repeta «aminu-a» (3-0) din parti-cu Dinamo și a rduț meciul cu laua fără drept de el (1-4). După joc, mărăeanu avea să clare sincer: «Mi-a t tare frică de est meci! Acel 0 și elanul stu-Ţilor, plus tere-gre... Și la 2-0 stru noi, încă îmi teamă!» Cine cre-că victoriile la scor obindesc fără emo-

DELEANU, fun- l dinamoviștilor ireșteni și al echinaționale, absol-al Facultății de pe economice din îmi mărturisea zi-trecute că face și doua facultate, S.-ul. Un frumos nplu pentru toți care fac generali-pripite la adresa liștilor...

● **UNA DIN CELE MAI DRAMATICE PARTIDE** ale acestui retur a fost, fără doar și poate, cea dintre U.T.A. și C.S.M. Reșița, disputată la Arad. Reșițenii, cu patru foști fii ai «bătrînei doamne» în formație (antrenorul Reinhardt, Gornea, Atodiressei și Kis) au luat conducerea, dar au fost egalați și înfrinși în ultimele secunde de joc. La 1-0 pentru reșițeni, Gornea a apărat chiar un «11», fiind pur și simplu eroul meciului. Am înregistrat primele reacții după terminarea acestui joc atît de dramatic.

TOMA JURCĂ, antrenorul U.T.A.-ei: «Nu mai credeam în victoriei Gornea ne-a luat mințile, nu alta, așa cum a apărat. A vrut să ne demonstreze că-i un mare portar și a reușit cu brio!» Profesorul **ILIE PĂTRUICĂ,** președintele C.J.E.F.S.-ului Caraș-Severin, unul din autorii promovării «echipei dintre sur-nale» în prima divizie: «După meci, mi s-a făcut răul. Am nimerit în altă mașină, în loc de a mea. Să pierzi în ultimele secunde!... Domnule, bine a zis cineva că fotbalul e un joc pentru inimile tari. Gornea, eroul meciului, a avut noroc să întirzii cu puțin. Voiam să-i spun antrenorului Reinhardt, să se mai gîndească dacă e bine să-l bage pe Gornea în poartă. Și cum a apărat Gică Gornea!... Ca în meciurile cu Feynoord! A fost deajuns să a-pere un meci și a și fost retrecut pe lista trimisă la F.I.F.A. pentru meciul cu Albania!...» În fond, nu trebuie să uităm că Gică Gornea este singurul portar român care a apărat

în «templul fotbalu-lui» pe Wembley...

● **SPORT CLUB BACĂU** se duce la Arad, în etapa a opta, hotărît să scoată un rezultat egal. Cu două ore înainte de meci, antrenorul Constantin Rădulescu mărturisea: «Presimt un rezultat bun!» La pauză însă, cînd îl trimitea pe Sorin Avram în teren, în locul lui Vătafu, antrenorul băcăuan avea să-i spună fostului internațional: «Ai grijă, Sorine, să nu ne mai dea goluri!» (Atunci era 4-0 pentru U.T.A.) Sorin Avram a avut grijă de ce i-a spus antrenorul său. Meciul s-a încheiat cu scorul de 4-1!...

● **BUNGĂU, «TUNARUL» DE PE BEGA,** joacă în campionatul județean, la Politehnica Timișoara II (!!!). Antrenorii săi amintesc de un accident mai vechi, dar mai ales că nu se pregătește ca lumea. Bungău spune că-i refăcut complet și că «trage» ca niciodată în pregătiri, dar că «ochii mei nu-i plac cuiva!». Cu două zile mai înainte să afli aceste «ade-văruri personale» trei antrenori de Divizia A afirmau cam în aceleași cuvinte: «Cu Bungău, măcar o re-priză în formație, pot câștiga un meci! Nu avem jucători care să tragă de la distanță. Și cum trage Bungău...» Probabil că și Politehnica Timișoara va a-junge în situația Stelei care-i regretă azi pe Marcus și Mușescu, a Rapidului care l-a regretat atît pe Oblencu... Sau, cine știe ce se va întimpla peste noapte!...

Mircea M. IONESCU

profiluri fotbalistice

'SAMEȘ un tînăr în plină ascensiune

Nu demult, la convocarea loturilor reprezentative (A și de tineret), un tînăr înalt și svelt, stătea puțintel mai într-o parte, ușor jenat și mai abătut decît s-ar fi convenit să fie un jucător chemat să apere peste cîteva zile, la Tirana, în echipa cadeților, colorile naționale. Era Ștefan Sameș, de la Universitatea Craiova, fundașul central cu ascensiunea cea mai rapidă dintre toți fundașii centrali ai campionatului nostru.

— Fane (auzisem, în prealabil, cum îl strigă prietenii!), de unde vine gravitatea asta care nu stă bine unui atlet de 20 de ani? — Stau aici și am sub ochi un tablou care mă pune pe gînduri. Îi văd pe foștii mei colegi, dacă pu mă exprim prea îndrăzneț, de la echipa națională A, unde fusesem convocat și eu cu o săptămîină în urmă, la întîlnirea cu Akademik Sofia. Iată-mă retrogradat, fără să știu de ce, dar mă voi mîngîia pînă la urmă la ideea că drumul spre vîrfurile piramidei nu poate fi foarte simplu și foarte lin. Îmi va trece supărarea aceasta, mai ales dacă la Tirana voi evolua la înălțime, dar mă voi consola mai greu pentru faptul că cel mai bun prieten al meu (și Sameș ni-l arată cu o mișcare a capului pe Mușescu, care șchio-păta) este astăzi scos pe tușă de un fault involuntar comis de mine în etapa de campionat.

— Te consideri, prin urmare, un fundaș dur?

— Nu urmăresc niciodată tîbia, dar în minge lovesc, dacă e cazul, cît pot de tare. Pe teren, acolo, în focal disputei, uit totul, de prieteni, de mine, mă transfigurez, mă scald într-un singur sentiment, ca într-o baie care mă tonifică: echipa mea nu trebuie să piardă!

— Fundașule cel dîrz, ai emoții cînd intri în teren? Sameș mă privește, parcă șocat de întrebare, și nu-și poate ascunde mirarea, iar noi nu ne putem ascunde un zîmbet stîmțit de franchețea și emfaza simpatică a acestui fotbalist atît de credincios «sportului regel».

— Cum să am emoții, doar nu mai sînt un copil!

— Bine Fane, pregătește-te, te rog, pentru o fotografie.

Și Sameș, cel fără emoții, în teren, cînd vede lentila aparatului îndreptat asupra sa, are de această dată emoții, ca un școlar scos în fața clasei, își frămîntă mîinile, încleștindu-le, pentru că nu știe ce să facă cu ele...

La întoarcerea echipei de tineret de la Tirana, antrenorul Drăgușin declară că Sameș a fost cel mai bun om din echipa sa. Sameș, cel care și-a făcut ucenicia la centrul Steaua — «23 August» pentru a fi apoi cedat, anul trecut, Universității Craiova, unde antrenorul Cernăianu a întrezărit repede că a pus mina pe un mare talent și un mare sufletist.

I.C.

culisele campionatului

VIZITÎND CENTRUL DE COPII ȘI JUNIORI
„RULMENTUL“ BÎRLAD

Fotbalului i se clădește un leagăn durabil

- Antrenor coordonator: Constantin Suciu
- Instructori (plătiți cu ora): Alfred Shlumschi și Zisu Dascălu.
- O echipă de juniori (15-17 ani), locul II în seria I în cadrul campionatului republican al juniorilor și școlarilor.
- A doua echipă de juniori (14-15 ani), locul I în campionatul județean.
- O grupă de copii (12-13 ani).
- Total: 60 de copii și juniori.

Antrenorul Constantin Suciu explicînd tema antrenamentului.

▲ Instrucțiunile federației sînt clare: folosiți mingea, dar nu neglijați nici o clipă, dezvoltarea forței. Haltera este pusă, deci, în drepturile ei.

Foto: Ion MIHĂICĂ

▲ Lovirea mingii cu capul, un element tehnic, care trebuie desăvîrșit de timpuriu.

Birladul nu este un punct fotbalistic forte pe hărțări. O echipă de divizie C, se luptă, anonimă, pe mijlocul clasamentului, iar mingea de fotbal este concuțată cu mare succes (dar loial, fără să acapareze, fără să înăbușe) de balonul oval. Cu toate acestea, fotbalul cu osebire în ultima vreme, luptă și el, nu pentru supraviețuirii obscure, ci pentru a se infiripa pe baze trănice și într-un perimetru mărginit de pasiune, bunăvoință și inteligență de a avea răbdare. Pe scurt, asociația Rulmentul Birlad (președinte, Dumitru Berlea) organizat pe speze proprii, cu cîțiva ani în urmă, în centru de copii și juniori. Omul care a pus în practică această idee (Constantin Albescu) a decedat, între timp prematur, dar cursa căreia el îi dăduse startul a continuat cu forță mai mare, impulsionată de aporțul federației de specialitate, dispus să investească acolo unde inițiativa locală germinase un cadru fotbalistic pentru jucătorii de o șchioapă. Astfel, de doi ani centrul de Birlad intră efectiv în evidența F.R.F. care alocă anual 80 000 lei (cifra relativ modestă prin simplă comparație cu un centru subordonat unei divizionare A, beneficiar al unei sume de 300 000 lei). Ultimul rimbol al federației evidențiază Birladul, plasînd centrul său de copii și juniori în grupa de elită (alături de Steaua — '23 August, Progresul București, Politehnica Iași și Gaz metan Mediaș), după criteriul numărului de jucători — vîrșeați în echipe divizionare.

De un an și trei luni, antrenorul coordonator al centrului este Constantin Suciu (categoria a II-a de clasificare), tehnician tînăr, amoretat de meserie, cu spirit de inițiativă, minat de la spate de o permanentă sete de cunoaștere, judecînd după corespondența sa plină de fervoare cu omologii din țară și străinătate și după cantitatea și calitatea abonamentelor personale la publicațiile de specialitate.

Am vizitat centrul de curînd și am constatat următoarele: baza materială este corespunzătoare — un teren gazonat și altul bituminizat; mingi și echipament în cantitate suficientă; vestiare bine amenajate, dușuri suficiente și apă caldă în mod permanent; prezența aparatelor ajutătoare (jaloane, mingi suspendate și medicamente, garduri, panouri, porți mobile, haltere); o sală de sport pentru antrenamente pe vreme neprietnică; preocupare de bun augur vizînd latura educativă, din moment ce pereții vestiarelor — pavozăți cu pozele jucătorilor celebri efecrînd, cu brio, exerciții tehnice (servind astfel, drept model) — sînt înțesați cu lozinci de genul, NU PROTESTA LA DECIZIILE ARBITRULUI! NU LOVIȚI ADVERSARUL! sau PĂSTRAȚI CURĂȚENIA ȘI DISCIPLINA!; o atmosferă armonioasă, nepîndită de eroziunea spației sau formalismului; antrenamentele sînt asistate de persoane cu răspundere majoră, pe linie sportivă, în cadrul municipiului (și dină viziionată de noi a fost urmărită de tov. Petr. Oprea, președintele C.M.E.F.S.), echipa locală de copii și juniori își oferă serviciile ca sparing-partener, Uzinele Rulmentul contribuie la dotarea tehnico-materială, un arbitru de talia lui N. Rainca nu catadicește să conducă dezinteresat, o înfîlire de minifotbal; recolta: centrul este multumitoare: Mihai Fîlter joacă azi în divizia I la F.C. Galați, Parfenie, Sandu, Rebeca și Popa au fost coopțați la divizionara «C» Rulmentul, iar antrenorul acestuia, Mălăieru, ne mărturisea că promovarea lui Huțu, Gh. Pleșu (curtat la ora asta de o formație din «A» și o alta din «B»), Cîrjoncu și Stoica este o chestiune, o ordine săptămînilor; obiective declarate public: salta de calitate al Rulmentului de la «C» la «B» și cu sprijinul promoției centrului de copii și juniori.

Divizionara «C» Rulmentul (tricouri de culoare în... este oricînd un sparing-partener util.

micro-profil

MIRCEA PLEȘU: este considerat talentul necopt cel mai promițător al centrului. Mircea nu are decât 14 ani dar joacă, deja, în echipa întâia de juniori, pe postul de fundaș dreapta. Este bine dezvoltat fizic (1,65 m; 59 kg) iar antrenorul său îl consideră... un Greavu, deocamdată, în miniatură. Este pătimas în pasiunea pentru fotbal, efectuând antrenamente suplimentare, este des- toinic, conștiincios, cuminte. Visează cu ochii deschiși la «echipa națională» și, dintr-o naivitate scuzață de vîrstă, ne-a răspuns, la o întrebare a noastră că «nu-și rade tuteele, pentru că i-ar fi spus cineva că nu va mai crește în înălțime». Sacrifică (adică, pentru fotbal) zimbetul vreunei colege din clasa a VIII-a în care învață și el.

Viorel Năstase, un «puncheur» care bate la porțile echipei naționale de fotbal. Cînd va reuși, oare, să le deschidă?

Un
subiect
sau
un
caz
redeschis

„ARMELE“ ȘI SPERANȚELE LUI VIOREL NĂSTASE

În fotbal, ca și în viață în general, există subiecte care se consideră prematur încheiate, în pofda unor timpurii promisiuni.

«Subiectul Năstase» a fost taxat de unii — nu demult — drept un asemenea «subiect încheiat». Tînărul atacant stelist nu mai avea loc — se spunea — nici în echipa sa de club, și cu atît mai puțin în vreun eșalon al loturilor reprezentative.

Poate că teoria «terminării» lui Năstase s-ar fi acreditat, în timp, mai puternic, dacă în favoarea acestui talentat fotbalist n-ar fi jucat întîmplările. Accidentările sau lipsa de formă ale unor titulari «destinați» au impus reintroducerea lui Năstase pe postul său de randament, cel de vîrf central.

Urmarea? Au venit golurile înscrise de Năstase «cel terminat». Patru cu C.S.M. Reșița, două la Bacău etc., Năstase — gol- geterul campionatului (la ora scrierii acestor rînduri) — marcînd (fără a juca toate meciurile!) jumătate din golurile echipei sale!

Impunînd concentrarea atenției — publicului, ziaristilor, antrenorilor de loturi — asupra sa, Năstase a fost chemat la lotul A, la LOTUL MARE.

În fond, cum să nu atragă atenția — într-un fotbal foarte sărac în atacanți «cu punch» și, prin efect, foarte sărac în goluri — un jucător care marchează aproape «ca la comandă»???

«Bătrînețea» din cazul exemplarului «tu-

na» craiovean Oblemenco nu poate fi invocată, Năstase fiind foarte tînăr (are doar 19 ani).

Din păcate, lui Năstase nu i s-a oferit o șansă nici în meciul cu Albania, deși Năstase lîngă Dobrin, sau chiar o linie de atac cuprinzîndu-l pe Dobrin, Dumitrache și Năstase prezenta — și prezintă — reale garanții de eficacitate.

Din fericire însă pentru el, Năstase păstrează — în afara marilor sale speranțe — o armă care învinge în orice fotbal din lume: excepțional de tenace, ambițios, tînărul atacant stelist marchează și va marca (multe) goluri.

Nu se poate ignora la infinit o asemenea pasăre rară...

Marius POPESCU

P.S. Acum 4 ani, antrenorul Gh. Ola l-a luat — pentru rodare — pe Viorel Năstase la Turneul Prietenia (destinat juniorilor) care s-a disputat la Phenian. Copil subțirel, firav, Năstase, care avea pe atunci doar cincisprezece ani, mi-a atras atenția prin două lucruri. În fiecare seară, bea cite o sticlă de lapte (!); iar la meciuri, unde de obicei era introdus în repriza a doua, copilul firav și visător pe care-l știam ște bătea cu o uluitoare vitalitate pentru gol. «Golul este mirajul vieții mele» — îmi spunea atunci Năstase. Acum îl cred. (M.P.)

Un balon în
de altă dată al lui

Me cu Al Ch

Căpitanii celor două echipe, Lucescu și Pano, zâmbesc
la fel de optimiști. Deocamdată este, bineînțeles, 0-0.

Echipa noastră națională a învins, cu 2-0, Albania la București, realizând doar parțial obiectivul propus. După acel «1-1» de la Helsinki în compania unei echipe, ulterior bătută măr (ce-i drept, acasă) de către echipa R.D. Germane, a devenit clar pentru toată lumea că duelul dintre România și R.D.G., hotărâtor pentru calificarea în turneul final al C.M. de la München, va căpăta amplitudine și rezonanțe mai subtile, prin jocul rezultatelor indirecte și al golaverajului realizat. Albania, capotînd pe pămînt finlandez, văzută la fața locului și filmată de către un exponent al conducerii noastre tehnice, părea un adversar relativ facil, un partener de întrecere condamnat, dar nu și propice pentru a-ți rotunji activul de goluri pe spinarea lui. Se știa că ultima noastră adversară oficială din anul acesta savurează «betonul» și pune preț pe contraatacul cu efectiv redus. Apărarea noastră imediată, debarasată de sarcini grele, lua așadar o grijă de pe inima lui Angelo Niculescu, făcîndu-ne să uităm cu toții că în componența ei s-au petrecut mici seisme neentuziasmante (Dobru, de pildă, ni se pare o soluție mai mult spectaculoasă decît eficientă). Prin urmare, fortificarea atacului rămînea singura zonă unde trebuia operat cu grijă deosebită și inspirație maximă. Prof. Angelo Niculescu s-a plîns nu o dată că îi lipsește din cvartetul ofensiv o extremă autentică și un atacant central de mare percuție. A găsit el, înaintea acestui meci, soluții valabile pentru un atac de la care se pretindea eficacitate înaltă? Utilizarea lui Dembrowschi pe un post pe care nu este obișnuit la formația sa de club și pe care s-a consacrat, odinioară, cînd echipa națională «temporiză» pentru a anihila elanul unor parteneri foarte valoroase, nu ni s-a părut răspunsul cel mai indicat. După cum nici (re)titularizarea bruscă a lui Dumitrache nu a însemnat un beneficiu net, în stare să motiveze sacrificarea golgeterilor campionatului:

Năstase și Ro
repriza a dou
a meciului cu
boicotat de c
nunchi de fis
cabile (Intr-u
vitate rînită,
pricille celui

Desigur, pa

Echipa noas

ul
(9).

umitrache — un
ăduit (fără succes
vingă.

ia

TESENTA UNUI SEZON FĂRĂ STRĂLUCIRE

omenul constatat și în
um liniștitor, de 2-0)
m căruia Dobrin este
că existența unui mă
ficate dar nu și expli
miză) într-o colecti
norul propriu, de ca
didiv din mijlocul ei.
rilor nu este strălucit

În acest sezon. Echipa «de pe Wembley» acuză o
criză, poate obiectivă, după un ciclu de 4 ani meri
tuoși. S-a spus, pe bună dreptate, la începutul activi
tății ei, că naționala are o putere mai mare decât
media de forță a echipelor din campionatul Intern.
Ulterior, situația s-a nivelat, echipele românești de
club obișnuindu-ne cu înalțări pe un front mai larg
în competițiile europene. Acum, nivelarea s-a efec
tuat iarăși, dar regresiv și iată că valoarea fotbalului

nostru planează lent spre altitudini mai mici.

Se așteaptă, pentru a-l regenera, o injecție făcută
la timp, cu seriozitate, elan, bunăvoință, înțelegere.
Se cere poate și răbdare, și șansă, pentru că fotbalul
nostru nu are încă capacitatea de a da înlocuitori
de excepție când Dinu este indisciplinat, atunci când
Răducanu nu vrea să fie serios, sau când Dumitru a
contractat o accidentare banală.

Ion CUPEN

iată la startul ultimei confruntări oficiale din anul acesta: (România — Albania 2 — 0).

„SPORTUL POATE GENERA

EMOȚII DE ORDIN ESTETIC“

- este de părere

acad. prof.

Șerban

CIOCULESCU

Să încercăm, o prezentare a academicianului Șerban Cioculescu sau o schiță de portret moral? Este, firește, inutil fiindcă de aproape o jumătate de secol, el acoperă, cu o orgolioasă competență și cu un prestigiu niciodată dezmințit, aria fenomenelor de cultură națională și universală.

Prezent tot atit timp, la catedră, în coloanele tuturor publicațiilor, ca și în vitrinele librăriilor, el rezumă în egală măsură și învățătorul și judecătorul.

Generații întregi au luat contact — datorită lui — cu gustul mătășos al culturii și al cunoașterii, și tot astfel critica și istoriografia literară au fost așezate pe temelii solide ale lucidității și obiectivității. O viață întreagă lângă călimară și în bibliotecă, Șerban Cioculescu poate fi septuagenar satisfăcut privind retrospectiv slruința și ostenețele lui, pentru că ele poartă sigiliul unei înfăptuiri de frumos, de adevăr, de talent și de omenesc.

În cultura românească, Șerban Cioculescu este și va rămâne mai mult decât un istoric și un critic literar: o somitate.

Publicăm în cele ce urmează întrebările noastre și răspunsurile pe care profesorul Șerban Cioculescu a avut amabilitatea să ni le dea.

— *Considerați sportul a fi generator de emoții estetice?*

— Desigur, în măsura în care sportul atinge o măiestrie. Prin el însuși acesta realizează o specie a frumosului, legat de perfecția trupului și de armonia mișcărilor. Când la privitor nu intervine interesul exclusiv al performanței, când nu este legat într-un fel sau altul de succesul unuia dintre sportivi, când într-un cuvânt la dorința de frumos se adaugă dezinteresarea și obiectivitatea în spirit imparțial, sportul poate genera emoții de ordin estetic. Pa-

lestrica, din antichitate, a inspirat sculptura, pictura și poezia.

— *Considerați că diferitele discipline sportive pot constitui motive de inspirație pentru poeți, prozatori, dramaturgi, pictori, sculptori și compozitori?*

— Am răspuns la aceasta mai sus, amintind de locul pe care-l ocupă, pe care-l avea palestrica în cultura elină. De la Renaștere încoace, idealul corpului uman, armonios dezvoltat, a prins din nou teren și a dat capodopere clasice, deși în acel moment nu se ivise concomitent pasiunea pentru sporturi. Scriitorii moderni au găsit în unele sporturi, motive de inspirație. Din păcate, atât literatura cât și artele plastice elimină sistematic temele în al căror centru stă omul, cu sentimentele și preocupările lui. O artă umanistă va restaura valorile eterne.

— *Ce loc ocupă sportul în paleta multicoloră a literaturii și artelor plastice contemporane?*

— Un loc mai mic — cred — decît între cele două războaie mondiale.

Îmi lipsește informația ca să absolutesc impresia mea că artele plastice, stilizînd agresiv, se îndepărtează mereu mai mult de reprezentarea exactă a trupului omenesc. Mogildețele au luat locul frumoseilor statui și picturi, în care nudul realiza o armonie, în ritm muzical, atât în starea de repaos, cît și în mișcare. Artiștii moderni, de teama reproșului de a cădea în academism, denaturează liniile și proporțiile trupului omenesc — linii și proporții care asigură acestuia frumusețea. Dacă totuși pictura și sculptura, în optica plastică actuală, ar ataca teme sportive, în maniera stilizării de astăzi, rezultatul n-ar putea fi decît negativ...

T. NĂSTASE—CRÎNGURI

MINGILE LUI SANTORO

Sportivul din fotografie este renumitul Santoro, portarul echipei de fotbal Independiente, campioana Argentinei. Instantaneul acesta ne redă o secvență de la ultimul său antrenament făcut înainte de meciul cu Ajax, la Amsterdam. Mingile șutate de înaintarea argentiniană la antrenament au pătruns aproape toate în plasa porții lui Santoro, prevestind, parcă, înfringerea din meciul oficial pentru Cupa intercontinentală. Într-adevăr, în partida revanșă cu Ajax, portarul Santoro a trebuit să scoată de trei ori balonul din plasa porții sale...

AMINTIRI VIENEZE

Înainte de meciul susținut la Viena, în «Cupa cu omonima lor, Rapid, fotbalistii de la Rapid au vizitat «korașul valsului». Iată-i în imagine pe Răducanu, Năsturescu și Grigoraș fotografiți avînd ca fundal celebra «roată» din cunoscutul

(Foto: VOTAVA)

SORA RECORDMANEI MONDIALE

Iată o imagine de pe vremea cînd Iolanda, sora recordmanei mondiale Argentina Menis, era prezentă în concursurile de atletism. După cum se poate vedea, și Iolanda era tot aruncătoare de disc. Ea a renunțat acum la activitatea competițională, aruncînd discul doar din cînd în cînd. «Sînt fericită că sora mea e recordmana lumii. Aș da dovadă de lipsă de modestie dacă aș încerca să-i depășesc performanțele. În atletism pot obține rezultate mari — ne-a declarat Iolanda — numai sportivii care speră să ajungă odată campioni. Eu sînt realistă...»

Visurile de mărime ale boxerului profesionist Manovan din Trinidad s-au spulberat într-o singură pe un ring din Tokio. El venise în capitala japoneză să cucerească centura de campion mondial la categoria mijlocie (clasa juniori) deținută de japonezul Wajima. Dar un năprasnic croșeu de stînga la bătășel în rîndul trei de către deținătorul titlului, I.K.O. pe Donovan, punînd capăt meciului care era dat pentru 15 reprize.

ȘI DELFINII FAC SPORT

Harly și Nasty, doi pui de delfin, prinși în Marea Neagră, locuiesc astăzi în Delfinariul de la Constanța. Ei s-au născut în Delta Dunării și acum au devenit — după cum se vede în fotografia de față — niște mici fliperi. Harly și Nasty au învățat în numai șase luni să joace baschet, polo și chiar să sară în înălțime, pentru care au performanțe de peste 2 m. Iată-l pe Harly primind din mîna dresorului Ion Nestorescu, un peștisor recompensă pentru talentul său.

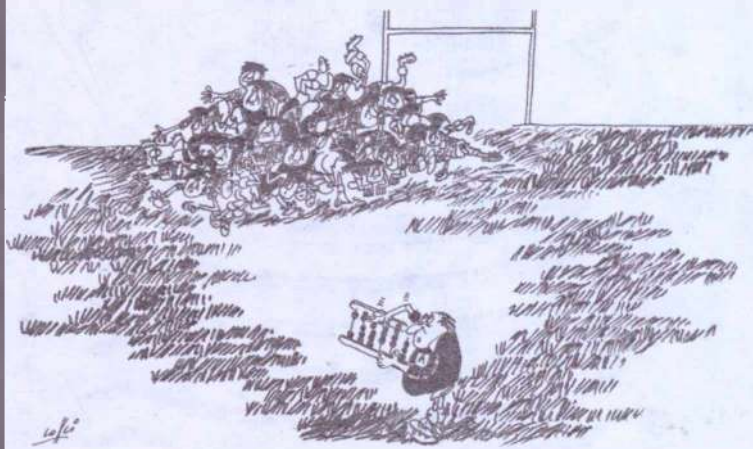
VIATA SPORTIVA

SUCESUL UNUI COLABORATOR

Sintem siguri că numele colaboratorului nostru Octavian COVACI vă este binecunoscut. Sint mai mult de zece ani de cind vă amuză caricaturile și cele «B greșeli...» ale sale, pe care le publicăm în paginile noastre de Sport-magazin. De data aceasta vă prezentăm două desene semnate Octavian Covaci, desene apreciate în mod deosebit de juriul celui de al XI-lea salon al caricaturii cu tematică sportivă organizat la Heistduinbergen (Belgia). Menționăm că anul acesta colaboratorul nostru a mai participat și la saloanele de umor din Cracovia (Polonia) și Vasto (Italia), unde tematica sportivă a fost principala sursă de inspirație a desenelor sale. Îi felicităm și-i dorim noi reușite.

ISURI SPULBERATE

MANNIX JOACĂ... BASCHET

În imaginea alăturată îl puteți vedea pe actorul american Mike Connors (alias Joe Mannix) în compania altor două «Star-uri»: Lew Alcindor (stînga) și Gail Goodrich (doi dintre cei mai valoroși baschetbaliști profesioniști) filmînd o scenă dintr-un nou episod al cunoscutului serial de aventuri.

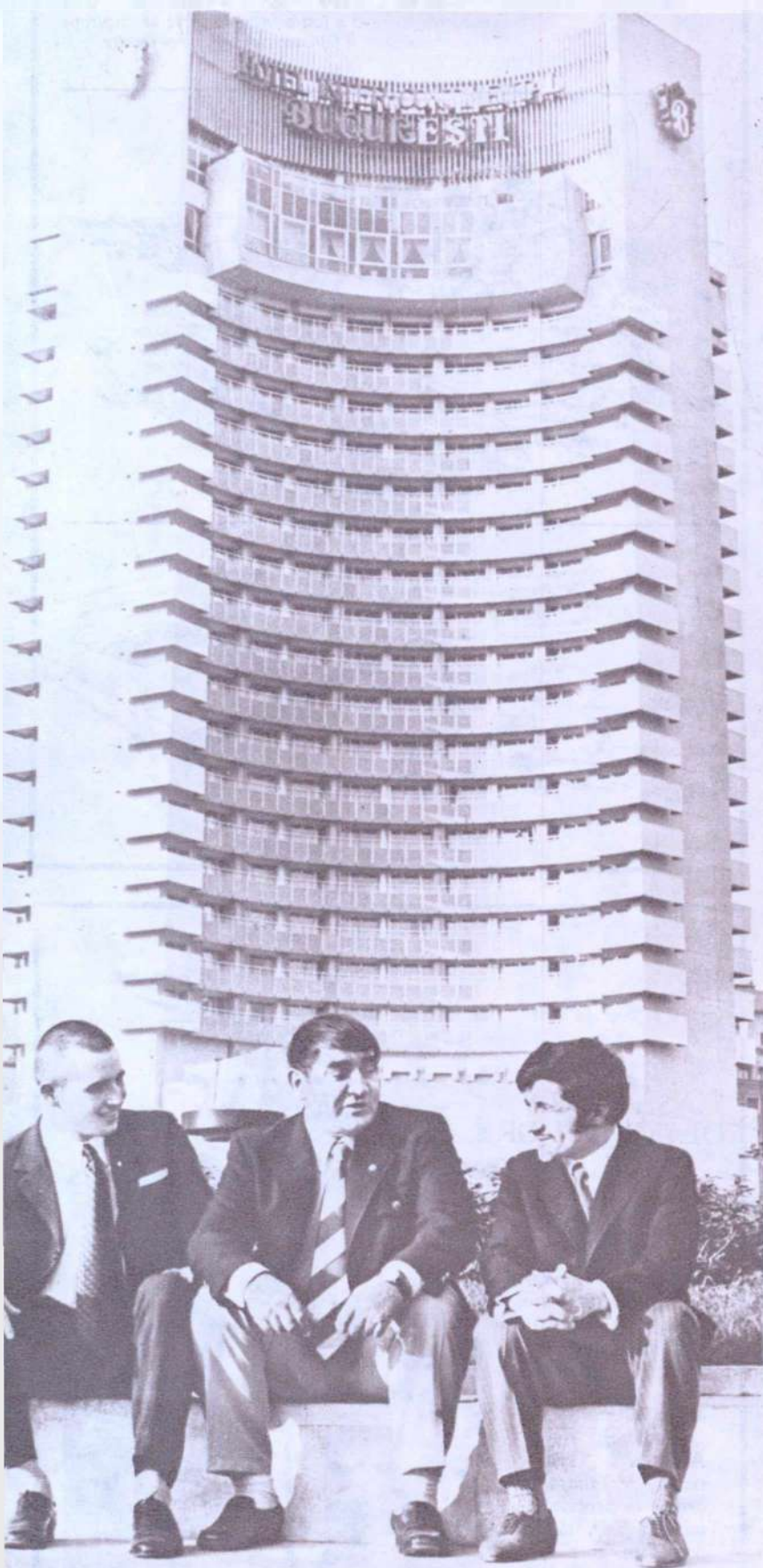
CĂȘĂTORIA OLIMPICILOR

Numeroși iubitori ai sportului din Budapesta i-au felicitat nu de mult pe sportivii Mihály Hess, medaliat cu aur la J.O. din Mexic la canotaj, și pe Andrea Gyarmati, medaliată cu argint în probele de inot la J.O. de la München, care s-au căsătorit de curînd. Le urăm și noi multă fericire și noi succese!

Interviu cu
prof. ION CORNEANU
- antrenor emerit -
despre

LUPTELE GRECO-ROMANE IERI - ASTĂZI - MÎINE...

Antrenorul emerit ION CORNEANU, încadrat de Ionică Fiscuteanu și Mihai Bojiță — doi dintre viitorii săi probabili... intercontinentali.

Dacă m-ar întreba cineva ce părere am despre antrenorul emerit Ion Corneanu, i-aș răspunde că, de când îl cunosc — și asta înseamnă mai bine de două decenii — nu l-am văzut vreodată în ipostază de îngimfat, de om care-și savurează reușitele, culcat pe lauri, sau în aceea de blazat și plictisit de moarte. Ceea ce îl definește este... nemulțumirea față de realizările sale și ale elevilor săi, iar această «nemulțumire» îi asigură — cum e și normal pentru cel ce o are — poftă de lucru, de lucru tot mai perfecționat (unii îi taxează exigența drept duritale). Cu acest om care, întorcându-se de la Olimpiada mîncănează, a exclamat «Două medalii de aur și una de bronz înseamnă că sîntem restanțieri la șapte categorii!», am stat, recent, de vorbă.

Rep.: Se spune că ești un vechi «timonier». Cînd ai fost uns ca antrenor al lotului nostru național de lupte greco-romane?

I.C.: Fiind student la I.C.F., am fost cooptat în colectivul format din renumiții Lovaș, Bati și Cocoș, încredințându-mi-se responsabilitatea cu pregătirea fizică a membrilor lotului, printre care mă număram și eu. Asta a durat din 1951 pînă în 1953 cînd, ca să fac o glumă, am pus mina pe putere.

Rep.: Și te-ai dezlănțuit...

I.C.: De-adevăratelea, în 1956, cînd am făcut prima deplasare cu lotul, tocmai la capătul pămîntului, în Australia, la Melbourne. Lugojanul Francisc Horvath a cucerit medalia de bronz la categoria 57 de kilograme.

Rep.: Prima noastră medalie la lupte!

I.C.: În ordine cronologică, referindu-ne la Jocuri Olimpice, la campionate mondiale și europene, medalia lui «Feri» este a doua. Prima medalie, tot de bronz, a fost cucerită la «europenele» de la Roma, în 1938, tot de un lugojan, Iosif Horvath, tatăl campionului balcanic de la Skoplje, Francisc Horvath, și... unchiul lui «Feri».

Rep.: Deci, cu lugojenii s-a început seria medaliiilor, pe care tot un lugojan a dus-o de la cifra 2 la 49!

I.C.: De fapt, eu nu sînt chiar lugojan. La 29 noiembrie îmi voi serba 45 de ani de viață, în comuna mea natală, Plugova, care este situată la 100 de kilometri de Lugoj, aproape de Herculano, pe valea Belareca, nume slavon care s-ar traduce «Rîul alb». (În Plugova s-a născut și maestra emerită a sportului Maria Golopența-Alexandru.) Înscriindu-mă la liceul «Coriolan Brediceanu» din Lugoj, am descoperit luptele dintr-un... defect congenital: sînt afon! Profesorul de muzică Octavian Bacău m-a selectionat în cor cu ochiul, nu cu urechea. L-a impresionat gabaritul meu și mi-a spus: «Din tine, Ioane, am să fac un bas teribil pentru corul Ion Vidul!» Și mult i-a trebuit să-l aflu apoi pe cel care cînta fals. Noroc că era om bun, noroc că în Lugoj, în afară de «nebunia» corului Ion Vidul, mai era și cea a luptelor. Vestele le duceau mîncare bărbaților în sala de lupte. Această

«priză la populație», pe care o exercitau luptele greco-romane, era întreținută și de marea rivalitate dintre cele trei mari și puternice centre: Lugoj - Reșița - Timișoara. Și profesorul meu de muzică s-a sfătuit cu responsabilul sportiv al liceului, elevul — pe atunci — Ioan Kunst-Ghermănescu, azi — secretar al C.N.E.F.S. Împreună, privindu-mă, au hotărît: «Să-l facem luptător! E solid!» Și așa am pătruns încetul cu încetul în atmosfera clocotitoare a luptelor. Am făcut și eu de gardă la căpătușii unui spectator care a murit de emoție la o gală, am pășit pe salteaua din sala de lupte pe care o făcuse un mă-

Acasă la el, «tîmonierul» (Ion Corneanu, la mijloc) și cîțiva din «mateloții» săi (Victor Dolipschi, Gheorghe Berceanu, Ion Cernea și Nicolae Martinescu) retrăiesc clipele marilor satisfacții, întorcînd filele albumului cu a-mintiri.

Gheorghe Popovici, Nicolae Martinescu, Florea Ciorcilă, Ion Baci, Simion Popescu, Cornel Turturea, Gheorghe Berceanu, Nicolae Neguț, Gheorghe Stoiciu, Ion Gabor și Victor Dolipschi) — care a adus în vitrina greco-romanelor noastre 13 medalii de aur, 15 de argint și 20 de bronz — i se vor adăuga noi nume la Jocurile Olimpice de la Montreal! Cum vezi lucrurile?

I.C.: Întrecerile vor fi foarte grele. Gîndește-te că, la ora actuală, la F.I.L.A. sînt afiliate 98 de federații naționale. Pentru o nouă afirmare vor fi necesare: 1) o pregătire superioară, alt

din punct de vedere cantitativ, cît și calitativ; 2) o permanentă selecție; 3) inspirație. Să știi că, uneori, inspirația joacă un rol important. În 1965, Cernea a avut o traumă claviculară. I-am cerut să mascheze accidentarea, pentru a-l putea duce la «mondialele» de la Tampere. A fost ascultător. Dacă se afla, nu mai făcea deplasarea. Nu s-a aflat, și Cernea a ieșit campion mondial. În privința selecției, am de pe acum în vedere, pentru Montreal, o serie de elemente talentate, cu o solidă constituție psihică, care, azi, nu au depășit vîrsta de 21 de ani. Printre a-

ceștia figurează Mihai Boșilă, Adrian Popa, Ionică Fiscuteanu, Roman Codreanu.

Rep.: Gheorghe Berceanu poate să fie liniștit!

I.C.: Deloc! În lotul care va pleca la Montreal nu vor avea loc «nume», ci numai valori la ora aceea. Așa că «Ghiță», dacă nu va fi cel mai bun la categoria lui, va rămîne acasă. Și nu va fi nici un paradox, dacă, la 37 de ani, Nicolae Martinescu va deveni iarăși olimpic. În selecție, eu nu apelez la sentimentalism, la idei preconcepute. Sînt prieten la cătaramă cu toți băieții, glumim, bem și cite un sprîț, dar cînd e vorba de prestigiul țării fac o cotitură de 180 de grade. Nu mă las influențat. Se spunea că greșesc cu Dolipschi, că din acest «dulap», din această «bășică» nu va ieși nimic. I-am intuit inteligența și i-am acordat votul meu. Dolipschi a cucerit medalia olimpică de bronz la categoria +100 de kilograme.

Rep.: Te încumeți să faci și vreun pronostic?

I.C.: Sînt 4 ani pînă la Montreal. S-ar putea spune că mai e multă vreme. Dar, pe undeva, am impresia că timpul este scurt. Aș dori să mă înșel. Asta ar însemna că startul pentru Montreal, pe care l-am și luat cu toată seriozitatea, nu a fost tardiv. Și atunci lotul nostru se va putea «bate» pentru înțietate cu sportivii sovietici și cei bulgari. Medalii? Chiar și progresia aritmetică ar fi de acceptat, adică de la două, la trei medalii de aur! De ce nu?

Și chiar dacă acest vis s-ar împlini, Ion Corneanu ar fi iarăși... nemulțumit, din cauza puternicelor sale ambiții (care i-au conturat personalitatea: este membru în biroul F.I.L.A. și președintele comisiei de antrenori din cadrul federației internaționale de lupte). Și iarăși se vor auzi voci: «Ion Corneanu face din nou exces de zel!». Unui asemenea om nu-ți rămîne decît să-i stringi sincer mina.

Horia CRISTEA

celar la el acasă, am primit mă-turi pe spinare și îndemnul, cînd mergeam la ore... nepotrivite în sala mare a orașului: «Afară, copiii! Faceți loc seniorilor!». Mă uitam la seniori ca la niște minuni. În somn mă luptam cu ei, cu Dumitru Tirziu, cu frații Horvath, cu Filip Borlovan, cu Tică Dragomir, cu Cinghița și Alexandru Bacia. Erau făcuți parcă cu dalta. Ridicau o jumătate de bou. Nu aveau nevoie de haltere. În 1946 am susținut primul meci. Adversarul meu era foarte tehnic, eu — foarte puternic. Fără dificultate l-am expediat pînă sub masa juriului. Atunci am înțeles că tehnicii îi trebuie neapărat și forță. Și această înțelegere am păstrat-o permanent. Cele 48 de medalii olimpice, mondiale și europene, de aur, argint și bronz, cucerite de luptătorii pe care i-am antrenat și-i antrenez, sînt, într-un fel, și rodul acestei înțelegeri de care am pomenit mai înainte. Bineînțeles, această forță este cultivată în cadrul orelor de pregătire fizică generală, în care am introdus tot ceea ce am văzut bun la alți antrenori, la alte discipline.

Rep.: Ai colindat toț globul. Cînd ai avut cea mai mare satisfacție?

I.C.: La Roma, în 1960, cînd Dumitru Pirvulescu a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului olimpic. Plîngeam și sărutam steagul României. Sincer să fiu, nici la Munchen nu am fost atît de emoționat. Am trăit și clipe de mari decepții: la «mondialele» de la Toledo, în '62, și la «europenele» de la Văsteraș, în 1968, unde elevii mei nu au cucerit nici o medalie!

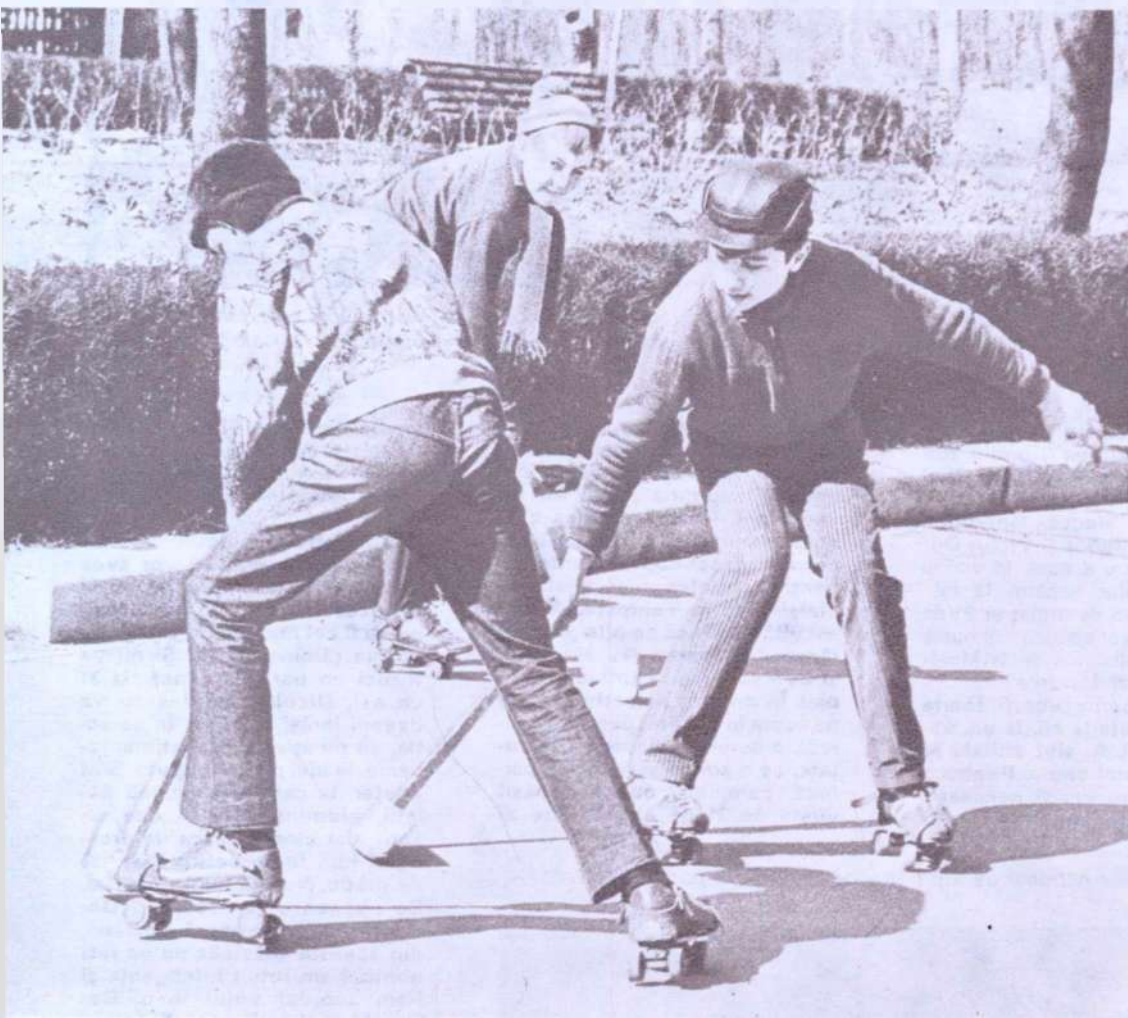
Rep.: Cred că «plutonului» de medaliați (Francisc Horvath, Dumitru Pirvulescu, Valeriu Bularca, Ion Cernea, Ion Tăranu,

Moment de frescă surprins în timpul pregătirii lotului național de lupte greco-romane. Pe post de «pivot» — Nicolae Martinescu.

Mulți dintre cititorii revistei noastre se dovedesc a fi fotoreporteri amatori foarte talentați. Dovadă numeroasele fotografii pe care le trimit la redacție. Dorind să încurajăm această plăcută preocupare am hotărât să rezervăm, încă din acest număr, o rubrică în care vom publica cele mai frumoase imagini. Precizăm că sursa de inspirație a colaboratorilor noștri trebuie să fie sportul. Autorii fotografiilor publicate vor fi recompensați conform tarifelor în vigoare. Menționăm că imaginile nepublicate nu vor fi înapoiate. Îi invităm pe fotoreporterii amatori să ne trimită lucrările lor pe adresa Revista SPORT, str. Vasile Conta nr. 16, București.

HOCHEI ÎN FAȚA CASEI (arhitect Andrei Pandele — București)

ÎN NĂVODUL FOTBALULUI (Valeriu Mihăiță — București)

M. MIHAI — Piatra Neamț. Am citit toate cele 11 strofe ale... poeziei dedicată lui Năstase și Țiriac. În prima strofă ne avertizați că: «Aș dori să scriu un roman/ Despre acest mare tenisman/ Căci merou a luptat/ A gândit și a realizat.» Nu e rău că v-ați gândit să scrieți și un roman. Sper, însă, că nu mi-l veți trimite tot mie ca să-l citesc...

SIMONA POPESCU — Pitești. Considerați că cei mai buni patru fotbaliști din țară ar fi, în ordine, Dinu, Dumitrache, Luceșcu și Radu Nuweiller. Nu am nimic împotriva acestor... clasament. E părerea dv. Mă surprinde doar faptul că o piteșteancă este încredințată de dinamoviști încă să-l uite pe Dobrin.

LAURA S. — București. I-am scris lui Ion Țiriac felicitările dv. pentru excelența sa evoluție în cadrul finalei Cupei Davis. Vă mulțumesc. În privința lui Stanley Smith v-ați dovedit mai bine informată decât prietenii cu care ați făcut pariul, într-adevăr, Smith este necesătorit.

FELICIA NISTOR — Călărași. Știu că tenismenul american Erik van Dillen locuiește în California, în localitatea San Mateo, dar nu-i cunosc adresa. Cred că cea mai bună soluție este să-i scrieți prin Federația americană de tenis: U.S.L.T.A. 51 East 42nd, St. New York, N.Y. 10017. U.S.A. Știți englezește?...

CONSTANTIN HAGIU — comuna Umbrărești. După o activitate de un an în divizia B, Peronescu a revenit la Jiul, unde joacă, neocamdată, în echipa de tineret-rezerve. Celălalt fotbalist de care vă interesați, Canario, a fost bolnav. În prezent și-a reluat antrenamentele la formația sa, A.S.A. Tg. Mureș.

MARIAN CRISTEA — Galați. Cînd întreaga «Cutie cu scrisori» veți afla răspuns la toate întrebările. Pentru a-i scrie lui Smith folosiți adresa Federației americane de tenis, pe care o puteți găsi tot în această rubrică.

GINA CHIRU — Brăila. Iiie Năstase și Ion Țiriac vă mulțumesc pentru frumoasele cuvinte adresate lor. Lui Iiie îi puteți scrie pe adresa clubului său, Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București. În privința pariului, felicitări. Ați câștigat deoarece Năstase nu e încă căsătorit.

GHEORGHE CĂMUI și SERGIU MANOLESCU — Motru. Regret dar nu l-am întâlnit pe antrenorul Angelo Niculescu pentru a-i putea arăta lotul fotbaliștilor din care ați alcătuit echipa națională (portari: Iordache, Hagioğlu; fundași: Niculescu, Stoicescu, Boc, Smarandache, Sameș, Vlad, Veles; mijlocași: Pescaru, Strimbeanu, Beldeanu; înaintași: Țarălungă, Muțescu, Ion Constantin, Marcu, Hajnal, Oblemenco). Cred însă că dacă va citi aceste rânduri va aprecia așa cum se cuvine ideile dv. destul de... îndrăznețe.

OTILIA APOPEI — Piatra Neamț. Prietenul cu care ați discutat are dreptate. Sportiva la care vă referiți a realizat performanțele amintite în scrisoare. În prezent ea este antrenoare în Israel.

DRAGOȘ BĂDULESCU — București. Ca verificare cațrenele au fost destul de izbutite. Din păcate, nu și conținutul. N-am înțeles, de exemplu, cum este posibil ca «Steaua să-i piardă... dinamulu». Poate îmi explicați într-o viitoare scrisoare. Jocul de cuvinte era bine găsit și ar fi avut efectul dorit dacă eruse să ne spună ceva... Deci, «Capul sus! Din nou la luptă!»

ALECU NICU — comuna Murguești. Îmi pare rău, dar oricît de bun fotbalist ați fi mie nu-mi stă în putință să vă aranșez ticularizarea la o echipă. Acest lucru depinde numai de dv. Încercați să vă prezentați la una din formațiile pe care le simpatizați și să-i demonstrați antrenorului că într-adevăr sunteți un mare jucător. Sînt sigur că vă va reține în echipă. Din partea mea, mult succes.

IONICA SOARE — Drăgășani. Iată că am luat în considerație și scrisoarea dv. Lui Răducanu îi puteți scrie pe adresa clubului Rapid: Calea Giulești nr. 10, București. Tot pe adresa clubului puteți scrie și scrisoarea pentru fotbalistul Sandu Mircea de la Sportul studențesc: str. Ștefan Furtună nr. 140, București.

VASILE BOROȘ — Blaj. Aveți dreptate. În revista Sport nr. 19, la pag. 20, în textul «Jim și Bob» s-a strecurat o greșală de corectură. În loc de «...ei au reușit să cucerească...» trebuie citit «...ei nu au reușit să cucerească...» Vă mulțumim pentru sesizare.

Petrus

I.T. Ploiești-elevă. Ți-am citit cu multă atenție scrisoarea și trebuie să mărturisesc că am rămas deosebit de plăcut surprinsă de modul în care mi-ai scris. Primești multe scrisori, de la tineri școlari, și până la oameni virșnici, dar rindurile tale, prin acuratețea lor, au produs o frumoasă impresie asupra mea și a redactorilor de la revista noastră. Cei 15 ani ai tăi promit, de pe acum, o realizare a ta din toate punctele de vedere. Succesele în sport și la învățătură sînt o mărturie a felului serios în care privești munca (sînt tineri de vîrsta ta care nu fac acest lucru și, cu siguranță, ei vor regreta mai tîrziu timpul pierdut acum), cum te pregătești pentru a deveni o bună sportivă, precum și pentru a te realiza din punct de vedere profesional.

Ai început atletismul de la vîrsta de 11 ani și, în scurtă vreme, ai obținut rezultate foarte bune în alergările de viteză și săritură în lungime. La timpul respectiv ai fost considerată de specialiști, un «copil minunat» al atletismului ploieștean. Performanțele tale au progresat spectaculos pînă cînd ai contractat o boală de plămîni ce te-a îndepărtat de stadion. Desigur, tratamentul medical a făcut posibil ca după o scurtă perioadă să revii pe pista de alergare, printre sportivi. Dar, după cum singură spui, programa de învățămînt devine tot mai încărcată, iar timpul pentru pregătirea lecțiilor este din ce în ce mai mare. Pentru antrenamentele de atletism rezervi, datorită condițiilor obiective (deoarece vrei să fi bună și la învățătură) un spațiu tot mai mic de

pregătire. Pentru aceasta nimeni nu te condamnă. Vei încerca, desigur, și pe mai departe să le împaci pe amîndouă.

Aliceva te frămîntă însă și în această direcție mi-ai solicitat sfatul. După convalescență ai început să crești în greutate. Nu trebuie să-ți faci griji. Este normal să se întîmple acest lucru. Precizez că la 163 cm înălțime ai avut o greutate de 52-53 kg, dar, într-un an, ai crescut în înălțime cu 2 cm și ceea ce te îngrijorează este faptul că în greutate ai luat cu 7-8 kg mai mult. Dacă la 1,65 m ai 61 kg. Nu trebuie să-ți faci griji. Cred că ești armonios dezvoltată și, ca fată, arăți foarte bine. Normal, pentru sportul de performanță pe care vrei să-l practici trebuie să revii la o greutate mai scăzută. Pentru aceasta ai nevoie de un mic efort de voință. Singurii spui că ai poftă de mâncare. Dacă ai reușit să elimini din alimentație pîinea ar fi foarte bine. Nu poți renunța la dulciuri? Mai încearcă: reu-le. Ești o fată de 15 ani și singură știi ce este bine și ce nu.

Antrenamentele, dacă avizul medicilor este favorabil, pot fi făcute după programul indicat de antrenor. Intensitatea lor poate duce la o scădere în greutate. Pregătirea sportivă, coroborată cu un regim alimentar adecvat va face ca în scurt timp să dai jos kilogramele pe care le ai în plus.

Îți urez mult succes la învățătură și în sport și sper ca în curînd să primești vesti cît mai îmbucurătoare de la tine.

Asistent univ. SONIA IOVAN
maestră emerită a sportului

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

INVITATA NOASTRĂ

Viorica DUMITRU — maestră a sportului la canotaj, face parte din clubul sportiv Dinamo, studentă la I.E.F.S.

• 26 ani • 165 cm • 64 kg.

A practicat canotajul încă de pe vremea cînd era elevă, la Clubul sportiv școlar București. Deține mai multe titluri de campioană națională. A cucerit de asemenea primul loc la numeroase regate internaționale în probele de canotaj simplu sau dublu, făcînd echipaj fie cu Valentina Serghel, fie cu Maria Nichiforov. A obținut medalia de bronz la Olimpiada de la Mexico și München.

Foto: Ion MIHĂICĂ

Sport magazin

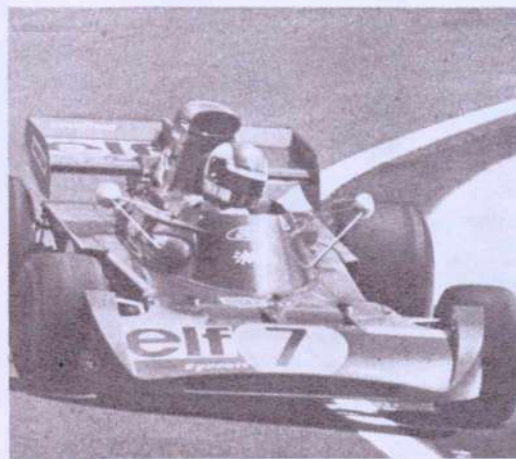
SPORTUL – SĂNĂTATE ȘI VESELIE

Pentru marea majoritate a tinerilor din Republica Democrată Germană, sportul a devenit o necesitate. Competițiile de masă cuprind un mare număr de participanți nu numai în orașe, ci și la sate. În localitatea Grossteinberg, de lângă Leipzig, de exemplu, fiecare al doilea locuitor practică sportul. Iată în imagine un grup de gimnaste din localitatea amintită distrându-se copios pe terenul de sport.

„JOCURILE FĂRĂ FRONTIERE“

La Lausanne s-a disputat finala europeană a «Jocurilor fără frontiere». Acestea sînt organizate de «Eurovizione» și e greu să spui dacă întrecerile sînt mai aproape de sport sau de... circ. Ce vedeți în imagine e o secvență de la un antrenament. Nu e greu să observăm că, printre altele, în concurs figurează și... mersul pe sîrmă deasupra apei, mers pe sîrmă îngreunat și de existența celor două leagăne în funcțiune.

NOU RECORD

Atleții vorbesc adesea despre «recordul stadionului». La rîndul lor, automobilisții discută despre «recordul circuitului». Iată în imagine un bolid de «formula 1» care a stabilit un nou record. Performanța a fost realizată de pilotul francez François Cevert, care a realizat un nou record pe circuitul din localitatea Clermont Ferrand parcurgînd distanța cu o viteză medie de 165,324 km pe oră.

Sportul A DOUA PASIUNE

Armand Stambuliu

Sportul a doua dragoste? Nici decum. Acest actor care face cariera publică, de pe scena «Naționalului» încă din anul 1942, în rolurile rămase memorabile din «Omul care zîmbește» (încă un motiv... fermecător), unde juca alături de Radu Beligan, din «Ingerul albastru» (împreună cu Marcel Anghelescu), în «Chiriac» (băiatul de încredere al lui Jupin Dumitrache Titircă în «Inimărea»). Acum face parte din noua familie de eroi pasionați a lui Eugen Barbu din «Să nu-ți faci prăvălie cu scară» și este nelipit de la marile gale de box și tot atît de nelipit de la meciurile de fotbal dintre cei «16 mări», luînd parte la toate frîmîntările «Progresului», suferind la retrogradările în B ale acestei echipe și sărbătorind triumful (unde sînt zăpezile de altă dată?) revenirii în prima divizie a țării.

Nu cumva acest «violin d'Ingres» care este sportul constituie și explicația veșniciei tinereții a acestui «june prim» al teatrului românesc?, care cu ani în urmă a fost selecționat de Petre Steinbach în reprezentativa de juniori a Capitalei, pe cînd era abia un adolescent venit din Brăila și juca la piticii

Carmenului. Mai tîrziu, cînd adolescentul devenise fruntaș al clasei lui Vladimir Maximilian la Conservatorul de artă dramatică, el își juca și rolul pe gazon alături de Gică Popescu. Apoi, timp de 15 ani a fost cavalier al fluierei pe terenurile de fotbal și numai după ce a terminat cu această funcțiune de jucător imparțial își arată dragostea pentru echipa Progresul.

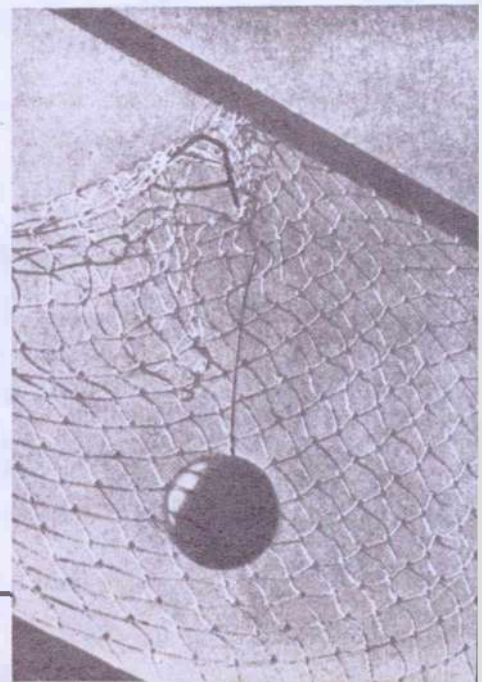
Amintiri în acest bogat palmares sportiv? «Arbitram un meci din

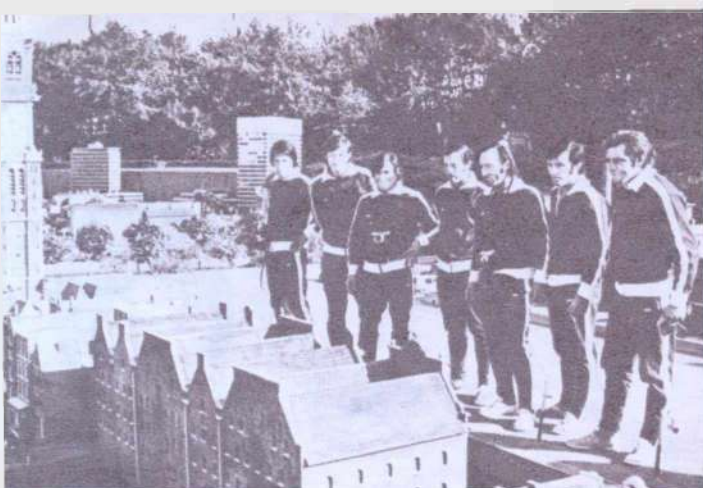
optimile «Cupei României» dintre Flacăra roșie și F.C. Confecția. Am vrut să-l elim, pentru joc brutal, pe Radu Tudor. Era în minutul 80 al meciului! Dar, cine credea că a venit să mă convingă că eliminatul este nevinovat? Chiar jucătorii din echipa adversă! Și pentru prima oară, dar și pentru ultima..., am revenit asupra deciziei, păstrînd în joc, pentru cele 2 minute, pe Radu Tudor!... M-am lăsat impresionat tocmai de gestul, cu totul înșolit, al adversarilor, care doreau ca rezultatul meciului să nu fie viciat de absența de pe teren al unui bun jucător... Ce-mi doresc? O călătorie mai bună artistică, dublată de o neobosită activitate sportivă, atît la anunțarea victoriilor la box, cît și la stimularea prietenilor mei de la «Progresul» ca să facă, din nou, parte din prima divizie a țării» — a încheiat actorul Armand Stambuliu, crainic la box și observator al federației de fotbal, capitolul marilor sale dorințe...

D. MORARU-SLIVNA

PLASA SALVATOARE

Ce vedeți în imagine nu este o minge care în urma unui șut năprasnic a rupt plasa porții de fotbal și ciocanul unui atlet. Lansarea a fost defectuoasă și numai datorită plasei, care înconjoară țarcul aruncătorilor de ciocan, a putut fi evitat un accident deoarece «proiectilul» se îndrepta spre tribuna înșesată de spectatori.

ENȚĂ DIN „PLANETA GIGANȚILOR“ ?

...suginea, e drept, ne amintește de serialul științifico-fantastic televizat nu de mult în realitate, însă, e vorba de fotbalistii argentinieni de la cunoscuta echipă Independiente la Amsterdam, pentru meciul cu Ajax, ei au vizitat, printre altele, și micro-orăș Madurodam, una din numeroasele atracții ale capitalei olandeze.

SE MAI ÎNTÂMPLĂ ȘI AȘA...

În turneul întreprins în Europa, hocheiștii canadieni au oferit în compania sportivilor suedezi, sovietici și cehoslovaci spectacole deosebit de interesante în care s-a jucat un hochei de mare clasă. Din păcate, însă, într-unul din meciurile cu reprezentativa Suediei, canadienii și-au ieșit din sărite și Dale Tallon a început un duel cu croscele cu suedezul Uffe Sterner (stînga). Disputa a fost stopată prompt de intervenția arbitrilor. Se mai întîmplă...

INȚĂTOR

...cum se poate vedea, asemenea accidente li se pot învîna patinatori de clasă. În meciului pe care hocheiștii canadieni l-au susținut în România, spectatorii au avut să se amuze din plin. Se făceau prezentările formațiilor, cunoscutul hocheișt canadien Phil Esposito a căzut pe spate, ca un începător.

BRAVO, SAN SAN !

Una dintre cele mai importante curse de cai ce se dispută în Franța este tradiționalul «Prix de l'Arc de Triomphe». Mii și mii de iubitori ai turtului vin în fiecare an, la începutul lunii octombrie, pe hipodromul de la Longchamp pentru a asista la tradiționala întrecere. Anul acesta marele premiu a fost câștigat de calul San San, pe care îl vedeți în imagine, împreună cu jockeyul său Eddy Head. Medalionul vi-l prezintă în timpul cursei trecînd linia de sosire.

PICIOARELE ÎNVINGĂTORILOR

Iubitorii sportului din portul francez Deauville au luat o originală inițiativă: pe una din aleele portului, dătele vor avea pe ele mulajul tălpilor sportivilor învingători în mari concursuri. Primele tălpi immortalizate astfel vor fi cele ale medaliaștilor la yachting, Serge Maury și frații Marc și Yves Pajot, respectiv medaliile de aur la clasa Finn și medaliile de argint la clasa Olandezul zburător, la recentele J.O. de la München.

GREȘELI...

Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian COVACI a făcut obișnuitele sale... greșeli. Vă invităm să le descoperiți.

ÎN LOCUL DISCULUI, UNDIȚA DE BAMBUS...

Campioana olimpică FAINA MELNIK, în concediu pe litoralul românesc

Octombrie. Sîntem la «recepția» hotelului «Meduza» din Eforie Nord.

— Fiți amabil, la ce cameră locuiește campioana olimpică Faina Melnik?

— Nu mai stă la noi... ne răspunde amabil bărbatul înalt și prezentabil de la «recepție», zîmbind larg, de parcă ne-ar fi făcut câștigătorii lozului cel mare. Ca apoi, gradînd parcă efectul, să ne dea lovitura de grație: «A plecat...»

Probabil că pe fața noastră s-a citit dezamăgirea celui venit la pomul lăudat, căci cerberul de la «Meduza» s-a îndurat, în cele din urmă, de noi, spunîndu-ne că celebra atletă sovietică se mutase, de fapt, la hotelul alăturat, «Delfin», pentru că îi stimula mai mult apetitul pentru pescuit.

Și, într-adevăr, la «Delfin», aflăm că Faina Melnik susține în fiecare dimineață îndelungi ședințe de antrenament la... pescuit. Chiar și pe ploaie, cum se întimpla în acea dimineață de sfîrșit de octombrie. «Nu știm dacă s-a întors, încercați dv. la camera 214» — ni se spune de la «Delfin». Telefonul sună în gol. Așteptăm, o oră, două și, în sfîrșit, la barul de la mezanin apare antrenorul Iuri Aruciunian, care o însoțește pe atleta din Erevan în România. «Faina trebuie să coboare acum la masă. S-a odihnit în camera ei». Cînd și pe unde s-a reîntors? «Misterul» se limpezește curînd: campioana olimpică locuia la... 216 și nu la 214, cum fuseserăm informați de la recepție, partida de pescuit din acea dimineață încheindu-se înaintea sosirii noastre la hotel!

Faina Melnik coboară, așînd o mină odihnită și o îmbrăcăminte cochetă și lejeră, ce sfida parcă vremea cu iz de iarnă.

— Pentru că m-ați descoperit aici, deși am venit în concediu, deci... incognito — începe ex abrupto, cunoscuta atletă — nu vă acord interviul decât dacă îmi dați... o rîmă!

— Credem că nu pasiunea pescuitului v-a făcut să renunțați la soarele și căldura de la Suhumi, de pildă, unde compatriotul dv. Saneev a și realizat

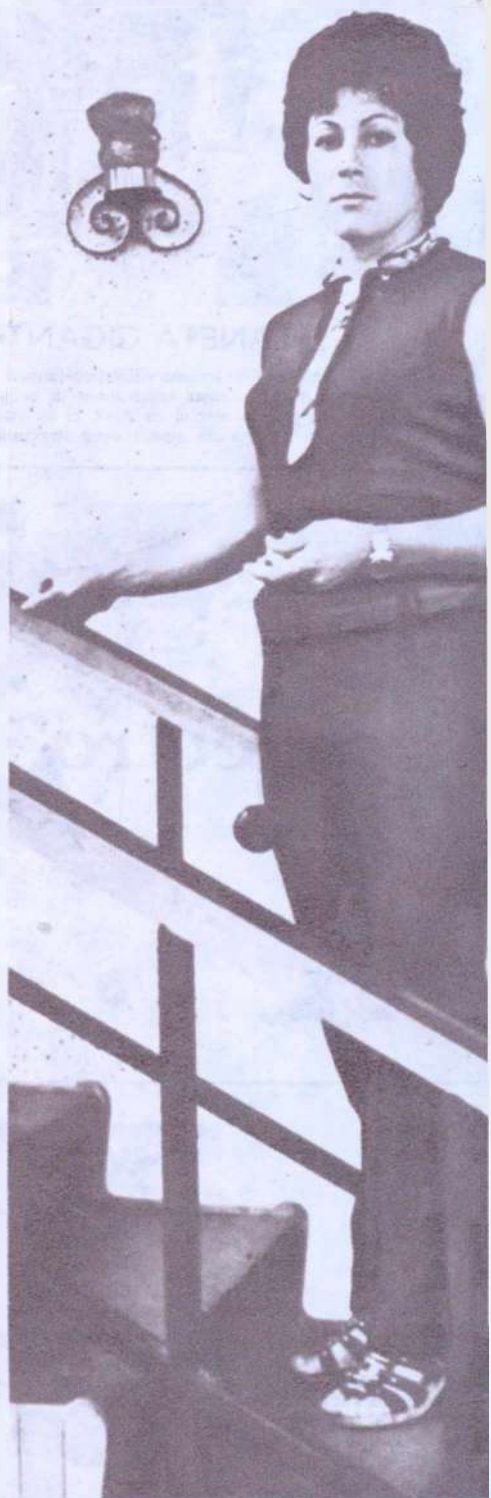
recent un nou record mondial la triplu salt!...

— Am preferat undița de bambus — disculul ca să am bagajul mai ușor — ne răspunde, cu aceeași tenă de glumă, campioana olimpică, posesoare a unei staturi impresionante, frumos proporționate, care dezmente, la prima vedere, grija pentru... greutate. Am venit pe litoralul românesc al Mării Negre — continuă ea — pentru a cunoaște țara și poporul dv. și, evident, pentru a mă odihni după un sezon încărcat cu mari răspunderi pentru mine. Olimpiada nu poate fi pregătită cu jumătăți de măsură. Șuhumi înseamnă pregătire, Eforie înseamnă relaxare. Și pescuitul este aici un mijloc la îndemînă, ca și muzica, ca și plimbarea. Acasă, la Erevan, am foarte mulți prieteni și în fiecare zi caut ca în timpul liber să găsesc altceva de făcut. În România, unde am venit însoțită de Iuri Aruciunian, omul care mi-a insuflat încredere în momentele de cumpănă, mi-ar face plăcere s-o întâlnesc pe Lia Manoliu — atleta care m-a precedat la titlul olimpic — pentru că o apreciez foarte mult ca om, ca femeie.

Și pentru că accentul despre feminitate să nu scape neobservat, Faina Melnik ne-a precizat că femeia-atletă nu trebuie să se gîndească numai la intervalul olimpic, la pregătirea sa sportivă, ci și la familie, la relațiile sale sociale, la obligațiile pe care însăși feminitatea le incumbă.

«Sportul trebuie să formeze oameni integri, cu o conformație armonioasă, și nu handicapați moral. Numai cei tari termină învingători, chiar dacă uneori ceasul le arată ora îndoielii — ne-a spus campioana olimpică Faina Melnik, și din convingerea cu care își susține cuvintele am înțeles că ele constituie pentru această tinărită și talentată atletă — reprezentantă de marcă a sportului sovietic — o deviză de comportament, de viață.

Paul SLĂVESCU

Pe podiumul de premiere de la... hotelul Delfin din Eforie Nord!

Udssr
F. Melnik
Discus - 66m 62cm
Produsului cuopnia Pyudn
Ildoro payocnicu
U ygar!
19.8 - 1972,

«Iubitorilor de sport din România, mulțumiri pentru bucurii și succese!»

Faina Melnik, U.R.S.S.
Disc-66,62

După o partidă de pescuit pe ploaie, ce altceva poate fi mai bun decât un Murfatlar?

FOTO: Dragoș NEAGU

EDDY MERCKX I-a învins pe... FAUSTO COPPI

La 25 octombrie, pe miraculosul velodrom olimpic din Ciudad de Mexico (altitudine 2 240 m), belgianul **EDDY MERCKX** și-a câștigat și ultimul galon de supercampion al sportului cu pedale: **recordul orei**. Cu 49, 408 km (... și 68 cm), el a pulverizat vechiul record (**Ole Ritter**: 48,653 km) și s-a apropiat amenințător de fantastica graniță a celor 50 km. Al 24-lea pe lista recordmanilor, deschisă cu 79 de ani în urmă de francezul **Henri Desgrange**, întrecind cu 14 083 m prima performanță din istoria probei, «**Eddy cel Mare**» se dovedește a fi nu numai cel mai bun ciclist al tuturor timpurilor ci și cel mai complet, mai dîrz, mai sirguincios, mai combativ.

Deși este greu să compari valoarea unor sportivi care au evoluat în perioade diferite, se poate — totuși — afirma că **Eddy Merckx** a întrecut încă de pe acum (cînd mai are cel puțin trei sezoane sportive pînă la apogeul carierei) fama marelui **Fausto Coppi**. **MERCKX** a câștigat 3 titluri de campion mondial la fond (două la profesioniști și unul la amatori), în timp ce **Coppi** a doborât doar unul, a câștigat de 4 ori «**Turul Franței**» (**Coppi** — 2), de 5 ori **Milano — San Remo** (**Coppi** — 3), de două ori **Paris — Roubaix** (**Coppi** — 1), de 3 ori «**Fleche Wallonne**» (**Coppi** — 1) etc. Doar într-o singură mare întrecere — «**Turul Italiei**» — îl **campionissimo** deține avantaj (**COPPI**—**Merckx**: 5-3), dar belgianul are încă vreme pentru a recupera handicapul. Și, să nu uităm, într-una din ediții italiene au fost de... vină pentru că **Merckx** n-a terminat învingător.

EDDY MERCKX domină lumea sportului prin performanțele sale. El este un gigant pentru că luptă cu ardoare, pentru că se pregătește minuțios, pentru că manifestă un înalt spirit combativ.

După excelentul record, **Eddy Merckx** petrece, la Ciudad de Mexico, clipe de relaxare. Asistat de socrul și consilierul său tehnic **Lucien Acou** (și el fost mare ciclist), **Eddy** încearcă o pălărie mexicană...

EDDY MERCKX ÎN... CIFRE

Născut la 17 iunie 1945 la Meensel Kiezegem (Belgia);
Înălțimea: 1,81 m;
Greutatea: 80 kg;
Perimetru toracic: 100 cm;
Lungimea brațului: 68 cm.

VICTORIILE LUI EDDY MERCKX

- A trecut la profesionism în anul 1965
- «**Turul Franței**»: 1969, 1970, 1971 și 1972
- «**Turul Italiei**»: 1968, 1970, 1972
- **Campionatul mondial**: 1964 (la amatori), 1967 și 1971 (la profesioniști)
- **Milano — San Remo**: 1966, 1967, 1969, 1971 și 1972
- **Paris — Roubaix**: 1968 și 1970
- «**Turul Flandrei**»: 1969
- «**Fleche Wallonne**»: 1967, 1970 și 1972
- **Liège — Bastogne — Liège**: 1969, 1971 și 1972
- «**Turul Lombardiei**»: 1971 și 1972
- «**Turul Belgiei**»: 1970 și 1971
- **Paris — Nisa**: 1969, 1970 și 1971
- **Gand — Wevelgem**: 1967 și 1970
- **Criteriul Dauphiné — Progrès**: 1971
- «**Midi Libre**»: 1971
- **Paris — Luxemburg**: 1969
- «**Turul Romandiei**»: 1968
- «**Trofeul Baracchi**»: 1966, 1967 și 1972
- «**Turul Sardiniei**»: 1968 și 1971
- «**Turul Cataloniei**»: 1968
- «**Tour du Levant**»: 1969
- «**Turul Morbihan**»: 1966
- **Het Volk**: 1971
- «**Marele premiu al Franckfurt-ului**»: 1971
- **Campionatul Belgiei**: 1970
- **Super Prestige Pernod** (asemănător «**Marelui premiu FILT**»): 1969, 1970, 1971 și 1972.

MEDIA ORARĂ A NOULUI RECORD

Iată, din 5 în 5 km, media orară realizată de **Eddy** în timpul «orei record»:

5 km — 50, 550 km; 10 km — 50, 500 km; 15 km — 50, 000 km; 20 km — 49, 750 km; 25 km — 49, 650 km; 30 km — 49, 550 km; 35 km — 49, 450 km; 40 km — 49, 400 km; 45 km — 49, 450 km. Într-o oră: 49, 408 km.

În cadrul acestei tentative, **Eddy Merckx** a îmbunătățit trei recorduri mondiale: al orei (49.408 km) la 10 km (11:53,20) și la 20 km (24:06,80).

EDDY CONTRA... COPPI, ANQUETIL ET COMP.

La 25 octombrie, **Eddy Merckx** i-a întrecut pe marii săi predecesori, deținători ai recordului orei, astfel:

- Pe **Ole Ritter** (Danemarca) — deținător al recordului pînă la tentativa lui **Eddy** de pe velodromul olimpic de la Ciudad de Mexico — cu 755 metri.
- Pe **Roger Riviere** (Franța) — cu 2 061 metri.
- Pe **Jacques Anquetil** (Franța) — cu 3 249 metri.
- Pe **Fausto Coppi** (Italia) — cu 3 610 metri.

DINAMO — HONKA TAPIOLA

95—58! Un debut excepțional al baschetbaliștilor echipei Dinamo București în Cupa Campionilor Europeni, în fața campioanei Finlandei. Se pare că, la ora actuală, Dinamo și-a clădit o echipă capabilă să se ridice la nivelul celor mai bune teamuri din Europa.

În fotografie, Vasile Popa într-o spectaculoasă săritură care va fi finalizată, în ciuda opoziției uriașului Lahti (2,04 m); în stînga, «americanul-finlandez» Pettis (12).

Foto: Dragoș NEAGU

SPORT

2,50 lei